

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.V., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, Ev. č. ..., t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného ustanoveným zástupcem JUDr. Pavlem Sadílkem,*
advokátem, se sídlem Plasy, Stará cesta 425, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se
sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6.
2017, čj. OAM-98/LE-LE05-LE25-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 7.7.2017 domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V **žalobě** žalobce uvedl svoji domněnku, že v jeho případě nebyly splněny podmínky ke shledání žádosti nepřipustnou. Žalobce namítal, že došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, § 50 odst. 4 správního řádu, § 52 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 10a zákona o azylu a § 12 a násl. zákona o azylu. Žalobce zároveň požádal o ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 25.7.2017 č.j. 60Az 39/2017-10, byl tímto zástupcem ustanoven JUDr. Pavel Sadílek, advokát.

Žalobce **doplnil žalobu** ručně psaným podáním v ukrajinském jazyce ze dne 20.7.2017. Překlad podstatného obsahu tohoto podání do českého jazyka byl datovaný dne 21. 8. 2017. Žalobce zde uvedl, že jeho cílem je získat doplňkovou ochranu v České republice (*dále jen „ČR“*) dle ustanovení „§ 14a (1), (2) b, c“ zákona o azylu. Žadateli nebylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně. Orgán Policie ČR žalobce neoprávněně zajistil v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích 8.2.2016, žalobce měl vízum do 9.2.2016. Podle čl. 6 odst. 1 písm. a), b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9.3.2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Podaná žaloba proti rozhodnutí Policie ČR byla neodůvodněná. Při dodatečném zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková Policie ČR ve skutečnosti „*maje vliv*“ na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně konečného rozhodnutí soudu. Žalobce dále uvedl, že má obavu z bezpečnostní situace na území Ukrajiny, z toho, že mu hrozí vojenská služba, a to nejde bez individuálního posouzení. Podle § 90 odst. 2 zákona o azylu ČR může udělit azyl nebo doplňkovou ochranu bez předchozího řízení cizinci přesídlenému ministerstvem na území. Žalobce chce na území ČR „*zrušit*“ státní občanství Ukrajiny. Žalobce k doplnění žaloby přiložil stížnost na postup advokáta ze dne 15.6.2017.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** doručené soudu dne 7.7.2017 setrval na tom, že ve věci rozhodl správně, tj. že řízení důvodně zastavil. Odkázal k tomu na vydané rozhodnutí a obsah správního spisu. V průběhu správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.6.2017 bylo objasněno, že se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, tedy žádost opakovanou, v níž žalobce uvedl stejné motivy odchodu z Ukrajiny jako v předchozí žádosti. Pokud jde o právní kvalifikaci, měl žalovaný za to, že nevybočil z mezí ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že neshledal žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení. Tento závěr žalovaného se sice žalobce v žalobě snažil zpochybnit, ale krom obecných tvrzení, že správní orgán porušil v žalobě uvedená zákonná ustanovení, sám žádné konkrétní důvody, které by jeho tvrzení dokládaly, neuvedl. Žaloba netvrdí žádné okolnosti způsobilé závěr správního orgánu vyvrátit, resp. vyloučit žalovaným přijaté rozhodnutí o zastavení řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve **vyjádření k doplnění žaloby** žalovaný uvedl, že toto doplnění nevyvolává potřebu na obsah reagovat a následně korigovat či doplňovat již zaslané vyjádření. Žalovaný setrval na tom, že rozhodnutí o zastavení řízení nebylo zpochybněno, i na návrhu zamítnutí žaloby.

Z obsahu **správního spisu** vyplývá, že po svém zajištění žalobce dne 13.6.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uváděl, že ji podává v souvislosti s problémy na Ukrajině, chce získat ochranu v ČR z důvodu zadluženosti, obává se, že lidé budou

vymáhat peníze na Ukrajině mafiánským způsobem, vytrískáním peněz, a on bude fyzicky trpět od najatých lidí. Proto chce být neohrožován a užitečný svým dětem, vybudovat v ČR budoucí život s občankou ČR a být užitečný státu ČR. Do formuláře poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 16.6.2017 výslovně uvedl, že žádá o azyl ze stejných důvodů, jako žádal poprvé. Součástí správního spisu jsou i podklady k první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.2.2016: protokol o pohovoru a formulář o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, obojí datované 15.2.2016. Z těchto listin vyplývá, že žalobce vstoupil na území ČR v roce 2007 a požádal o mezinárodní ochranu proto, že dluží na Ukrajině hodně peněz, je tam velký úrok a není v jeho silách to vrátit. Půjčil si 2.000 \$, ale kvůli úrokům je to už 8.000 \$, což není schopen splatit. Obává se vymahačů, kteří na něho čekají, stále hlídají, jestli se nevrátil, ptají se jeho manželky a vyhrožují. Na Ukrajinu by se vrátil, jen kdyby měl na vrácení peněz, jinak neví. Půjčil si peníze na rekonstrukci domu v roce 2005, úrok byl 10%, a to nemohl vrátit, protože se tam vydělává moc málo. Bojí se tedy vymahačů, že by po něm šli, a také se bojí o manželku a děti, pořád jezdí k nim domů a ptají se na něho. Následovalo rozhodnutí správního orgánu ze dne 15.4.2016 č.j. OAM-13/LE-LE05-LE05-2016, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si žádostí o udělení mezinárodní ochrany pobyt, vydělávat zde peníze, aby mohl splácet dluh a podporovat rodinu na Ukrajině, jakož ani obavy z vymahačů nelze podřadit důvodům podle § 12 zákona o azylu. Správní orgán se zabýval také zhoršenou bezpečnostní situací na Ukrajině a zkonstatoval, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny z Ivanofrankovské oblasti, která je vzdálena od oblasti střetů. V řízení o druhé žádosti při seznámení s podklady pro rozhodnutí (dne 16.6.2017) žalobce dodal, že má v Evropě příbuzné, jeho matka žije již řadu let v Itálii a bratr je v Portugalsku. To, že je tady, je chyba advokáta, protože ho neinformoval, že už jeho žádost byla zamítnuta. Advokát s žalobcem vůbec nekomunikoval, i přesto, že mu žalobce volal, nebral mu telefon. Už na něj podal stížnost na advokátní komoru. A dluh na Ukrajině se zase zvětšil, protože nabíhají úroky. Manželka se s ním sice nerozvedla, ale nejsou již v kontaktu, jen posílá peníze na děti. Žalobce má v ČR přítelkyni a chtěl by s ní být. Je to Ukrajinka, ale má tady trvalý pobyt. Jsou spolu už pět let, i do Drahonice za ním jezdila, když byl poprvé zajištěn a žádal o azyl, všechno to tedy trvá. Správní orgán si pro vydání rozhodnutí opatřil i aktuální zprávy o situaci na Ukrajině, které jsou součástí správního spisu.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný citoval níže uvedené ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že žalobce uvádí stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit jako v průběhu správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy existenci dluhu na Ukrajině. Žalobce se obává, že po návratu na Ukrajinu po něm budou lidé vymáhat peníze mafiánským způsobem a bude fyzicky týrán najatými lidmi. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 16.6.2017 se přímo vyjádřil, že žádá o ochranu ze stejných důvodů jako poprvé. Ohledně nově tvrzených skutečností, že žalobce má v ČR přítelkyni, s níž chce zde vybudovat společný život, a že má v Evropské unii příbuzné (matku pobývající již řadu let v Itálii a bratra v Portugalsku), správní orgán konstatoval, že se toto naprosto netýká situace v zemi původu a nijak to nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Dále byly žalobci tyto skutečnosti objektivně známy již v průběhu řízení o předchozí žádosti

o udělení mezinárodní ochrany vzhledem k tvrzené délce vztahu, kdy ho přítelkyně dokonce navštěvovala v zařízení pro zajištění cizinců, kde byl předtím umístěn, a k tvrzenému několikaletému pobytu matky v Itálii. Nadto žalobce prohlásil, že všechny tyto skutečnosti trvají. Je tedy zřejmé, že měl možnost a povinnost uvést tyto skutečnosti již v předchozím řízení. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, tím méně skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)] a vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*

Ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu stanoví, že *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

Dle § 11a odst. 1 platí: *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

Konečně podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*

Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žalobce, tj. tím, zda zde byl důvod shledat žádost nepřipustnou. Po porovnání tvrzení žalobce v prohlášení k jeho žádosti ze dne 13.6.2017 a jeho tvrzení v rámci pohovoru a poskytnutí údajů k žádosti ze dne 8.2.2016 (viz výše na str. 2-3 tohoto rozsudku) soud přisvědčil žalovanému v tom, že žalobcem uváděné důvody byly v obou řízeních shodné. Hlavním důvodem podání druhé, opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly opět dluhy žalobce na Ukrajině a strach z jejich násilného vymáhání. I sám žalobce při poskytnutí údajů dne 16.6.2017 potvrdil, že se jedná o stejný důvod podání žádosti.

Ohledně tvrzení z protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16.6.2017 soud předně kladl důraz na nemožnost odhlížet od faktu, že mezi podáním první a druhé žalobcovy žádosti uběhlo zhruba 16 měsíců. Zato tvrzené skutečnosti ohledně žalobcovy rodiny (matka žijící v Itálii a bratr žijící v Portugalsku) a přítelkyně hovoří pro

závěr, že pro délku svého trvání byly aktuální právě již v době podání první žádosti. I zde se tudíž soud ztotožnil se žalovaným v jeho závěru, že se nejedná o takové okolnosti, které žalobce nemohl (bez vlastního zavinění) uvést již v předchozím řízení. Lze shrnout, že tvrzení žalobce nebyla novotami ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, proto byl dán důvod, aby žalovaný shledal žádost nepřipustnou a řízení zastavil. Námitka popírající nepřipustnost tudíž nebyla důvodná.

Pokud jde o další důvody, které byly uvedeny v doplnění žaloby, měl soud za to, že tvrzené neoprávněné zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice se naprosto míjelo se současným předmětem řízení – udělením azylu. Argumenty použité žalobcem by případně mohly být vznášeny v žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce, jež samostatně podléhá soudnímu přezkumu.

Soud nepřisvědčil ani tomu, že žalobci nebylo umožněno svou nynější žádost písemně odůvodnit. Žalobce jednak vypsál důvody své žádosti do prohlášení, jež bylo součástí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.6.2017 (soudní překlad je založen na č.l. 27 správního spisu a je rovněž uveden výše na str. 2 tohoto rozsudku), dále měl žalobce možnost uvést důvody žádosti při poskytnutí údajů k žádosti a při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž posledně zmíněné možnosti plnohodnotně využil a žalovaný jeho tvrzení zohlednil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci tedy nebyla nijak upírána příležitost, aby uvedl veškeré důvody, které jej k podání (opakované) žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly. Ani tato námitka nebyla důvodná.

K otázce bezpečnostní situace na území Ukrajiny a hrozby vojenské služby soud shledal, že se nejedná o tvrzení, jež by nemohla být vznesena již v prvním řízení o žádosti o udělení azylu. I kdyby soud připustil, že situace v zemi původu žalobce se za oněch 16 měsíců mezi podanými žádostmi zásadním způsobem změnila, musel by v souladu s právní větou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2015 č.j. 10Azs 194/2015-32, konstatovat, že „[i] za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.“ Během žádného z řízení před správním orgánem žalobce zhoršenou bezpečnostní situací ve vlasti neargumentoval, naopak do protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 16.6.2017 sám výslovně sdělil, že shromážděné podklady (informace o zemi původu) se ho z velké části netýkají, „protože je to o válce a já bydlím v oblasti, které se válka netýká“. Proto ani toto tvrzení žalobce nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Soudu dále nebylo zřejmé, jakou relevanci pro věc žalobce by mělo mít ustanovení § 90 odst. 2 zákona o azylu a žalobcovo odhodlání již dále nemít státní občanství Ukrajiny, a soud se nedomníval, že ustanovení upravující mezinárodní ochranu přesídlených osob dopadá na současnou situaci žalobce.

Ve vztahu k ryze obecným námitkám stran porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu soud uvádí, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, když si opatřil kopie

podstatných dokumentů z řízení o žalobcově první žádosti a umožnil žalobci uvést veškeré (nové) důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti. Všechny shromážděné podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo vzhledem ke zjištěným skutečnostem dostačující. Vzhledem k tomu, že žádost byla správně shledána nedůvodnou, nebyl důvod, aby žalovaný posuzoval naplnění důvodů dle § 12 a násl. zákona o azylu – nepřijatelná žádost se meritorně neposuzuje (srov. § 10a odst. 2 zákona o azylu).

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však právo na náhradu nákladů řízení během řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 8. září 2017

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně